

Ranní mix - světlo, mlha, mraky, stromy, pole a čárka civilizace

Je ráno, kopce mají své paty ukryté v mlze. Na obloze z jihovýchodu čouhá něco mračén. Asi *Alto cumulus stratiformis undulatus*. Však se to změní. V ruce držím kosu a poslouchám její zvuk. Jak naráží do mokrých stonků bylin. Sss, sss... Běží jako dobře namazaný stroj. Tím motorem jsem vlastně já a mazivem ranní rosa. Tak jako poslouchám zvuky v autě, procházím tělo. Jestli se někde zbytečně nenamáhá. Máme v sobě křeč civilizace. A tak nechám to žíhané, poslušné svalstvo, aby užívalo setrvačnosti pohybu. Pěkně po obloučcích. Jak při nějakém starém cvičení. Jde to a je tu radost z pohybu. Jen na kraji louky, kde porost zalezl pod keře a stromy, tam je třeba přitlačit. Nástroj z obvyklého sss, sss zazvoní, ale tne. Kopřivy, ostrice, drobný stromový nálet se poddá.

A seče se dál. Monotónní zeleň trávy je náhle proložena barevnými květy. Bílé řebříčky obecné, malé jahodníky i s plody, modrý vítod nebo rozrazil ožankovitý a potom vysoká kozí brada luční.

Kousek dál vykukuje jestřábek oranžový. K tomu zatím nehybný zvonek rozkladitý jako běžný luční druh. Někdy tu barevnou krásu minu. Jindy kosu jen mírně přizvednu, takže ukousne jen hrdou travu. Snad ze soucitu nad květnatou nevšedností. Možná je to málo. Kdo to ví?

Okáč strdivkový

Jinde železný pracant zadrnčí nad kopečkem mraveniště. Rozvalený vršek odkryje velká „vajička“, která pilné dělnice rodu *Formica* ukrývají rychle kamsi do země. Nechtěl jsem to. Ale stalo se.

Jinde, na žlutém květu jestřábníku či prasetníku, pozoruji hejtna pasoucích se krytohlavů hedvábitých nebo fialových. Občas se mezi nimi objeví drobný blanokřídlík. Asi pahrabalka. Tak pravil domácí atlas. Ze suchého květu se vyloupne původní slunéčko sedmítečné.

Koutkem oka občas zahlédnu nevelkého okáče pohánkového nebo okáče strdivkového. Modrý let modráška se nedá přehlédnout. Ale jak přichází čas a s ním slunce, je to druh

nepokojný. Kam na něj s kosou v ruce. Tak asi modrásek jehlicový. Závěr motýlí fauny je na běláskovi zelném a perleťovci malém. A to si moc nevšímám drobných píďalek, travaříků a řásnatých pernatušek vyletujících z vysoké trávy.

Ještě rychlý pohyb ještěřky obecné a zdá se, že je konec. Slunce přišlo v plné síle. Tak pár slov s ostatními sekáči. A je to.

Hodím si kosu s hráběmi přes rameno a jdu domů. V nedaleké obci se brouzdám kobercem s bílými hlávkami jetele obhospodařované pilnými včelami. Mají se co ohánět. Vrr, vrr ozývá se z některé zahrady.

